

Förenade målen C-11/06 och C-12/06

Rhiannon Morgan
mot
Bezirksregierung Köln
och
Iris Bucher
mot
Landrat des Kreises Düren

(begäran om förhandsavgörande från Verwaltungsgericht Aachen)

”Unionsmedborgarskap — Artiklarna 17 EG och 18 EG — Medborgare i en medlemsstat som studerar i en annan medlemsstat nekas studiebidrag — Krav på att studierna i en annan medlemsstat utgör fortsättning på tidigare studier som bedrivits vid en läroanstalt i ursprungsmedlemsstaten under minst ett år”

Förslag till avgörande av generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer föredraget
den 20 mars 2007 I - 9164
Domstolens dom (stora avdelningen) av den 23 oktober 2007 I - 9195

Sammanfattning av domen

1. *Unionsmedborgarskap — Bestämmelser i fördraget — Personkrets som omfattas av tillämpningsområdet*
(Artiklarna 17 EG och 18 EG)

2. *Unionsmedborgarskap — Rätt att fritt röra sig och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium*
(Artiklarna 17 EG och 18 EG)

1. Medborgare i en medlemsstat, som studerar i en annan medlemsstat, är unionsmedborgare enligt artikel 17.1 EG och de kan således eventuellt göra gällande de rättigheter som sammanhänger med unionsmedborgarskapet, även gentemot den egna medlemsstaten. Bland de situationer som faller inom gemenskapsrättens tillämpningsområde återfinns de som rör utövandet av de grundläggande friheter som följer av fördraget, särskilt de som rör rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier i enlighet med artikel 18 EG.

(se punkterna 22 och 23)

staten och de studier för vilka studiebidrag söks skall utgöra en fortsättning på studierna i ursprungsmedlemsstaten.

Det dubbla kravet på att studier skall ha bedrivits under minst ett års tid i ursprungsmedlemsstaten och att studierna i den andra medlemsstaten måste utgöra en fortsättning på studierna i ursprungsmedlemsstaten kan på grund av de personliga olägenheter, merkostnader och eventuella dröjsmål som följer av dem avskräcka unionsmedborgare från att lämna den aktuella medlemsstaten för att studera i en annan medlemsstat och på så sätt utnyttja rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i denna medlemsstat enligt artikel 18.1 EG.

2. Artiklarna 17 EG och 18 EG utgör hinder för ett villkor enligt vilket studerande, för att komma i åtnjutande av studiebidrag för studier i en annan medlemsstat än den i vilken de är medborgare, skall ha studerat under minst ett års tid i ursprungsmedlems-

En sådan regel kan inte anses stå i proportion till målet att säkerställa att de berörda studerande skyndsamt avslutar sina studier eller målet att underlätta för dem att välja rätt utbildning. En önskan att säkerställa att studiebidrag bara

beviljas studenter som har kapacitet att klara sina studier och visar att de ämnar bedriva och avsluta sina studier skyndsamt och med framgång kan utgöra ett berättigat mål inom ramen för organisationen av den berörda medlemsstatens utbildningssystem. Att tillämpa den aktuella regeln förefaller emellertid vara oförenligt med nämnda mål, och därmed ett olämpligt sätt att uppnå detsamma, eftersom regeln i praktiken kan medföra att den sammanlagda tiden för de studier för vilka det aktuella studiebidraget beviljas blir längre.

Det kan dessutom vara legitimt att en medlemsstat endast beviljar studiestöd till studerande som kan påvisa en viss grad av samhällsintegration i denna stat, för att förvissa sig om att beviljandet av studiestöd till studerande som önskar studera i andra medlemsstater inte blir en orimlig börda som kan få betydelse för nivån på det stöd som staten totalt

kan ge. Regeln enligt vilken det krävs minst ett års studier i ursprungsmedlemsstaten innebär emellertid att det på ett orimligt sätt ges prioritet åt en omständighet som inte nödvändigtvis är representativ för graden av samhällsintegration i den medlemsstaten vid tidpunkten för ansökan om studiebidrag. En sådan regel går således utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträfvade målet och kan därför inte anses vara proportionerlig.

Slutligen kan den aktuella begränsningen inte anses vara lämpad eller nödvändig i sig för att undvika en kumulation med bidrag av samma slag som erhålls i en annan medlemsstat.

(se punkterna 18, 30, 35, 36, 39, 43, 44, 46, 50 och 51 samt domslutet)